

Arrest

nr. 218 914 van 26 maart 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. ROBERT
Avenue de la Toison d'Or 28
6900 MARCHE-EN-FAMENNE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. ASSELMAN, die *loco* advocaat M. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam in 2016, verklaart er zich op 5 december 2016 vluchteling.

1.2. Op 31 oktober 2017 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, W.S., beschikt over de Afghaanse nationaliteit. U verklaart afkomstig te zijn uit het dorp Saparay, dat gelegen is in het district Hesarak van de provincie Nangarhar. U bent Pashtoun en soennitisch moslim. U ging nooit naar school.

Uw vader werkte als chauffeur voor de Amerikanen. Hij vervoerde materiaal. Op een bepaald moment overhandigde de taliban een dreigbrief aan uw moeder. Via deze brief eisten ze dat uw vader zijn werkzaamheden zou stopzetten.

Later kwam hij naar huis voor verlof. Na twee nachten dat hij thuis verbleef, vroeg hij u mee te rijden met hem om boodschappen. Onderweg werden jullie plots onder vuur genomen door de taliban op de plaats Iskemo. De auto kantelde en vatte vuur. Uw vader overleed en u werd naar een ziekenhuis gebracht in Jalalabad.

Nadat u gerevalideerd was bleef u nog een drie à vier weken wonen bij uw oom van moederszijde, M., in Jalalabad. Op een bepaald moment kwam uw moeder u daar bezoeken. Ze meldde dat de taliban bij haar en andere burens langsgelopen was om te vragen naar u. Ze vroeg aan uw oom om u weg te zenden.

U verliet Afghanistan de vijftiende dag na de kleine Eid. Drie à drieënhalve maanden later kwam u aan in België. Op 5 december 2016 vroeg u asiel aan in België.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de taliban.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u foto's en een attest neer in verband met de verwondingen die u opliep bij de aanval van de taliban.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Eerst en vooral is het van belang om in te gaan op uw verklaringen wat betreft de werkzaamheden van uw vader.

Gevraagd naar het beroep van uw vader, zegt u dat hij met de auto reed voor de Amerikanen (CGVS, p. 18). Wanneer gevraagd wordt om zoveel mogelijk over het beroep van uw vader te vertellen, zegt u dat uw vader dit beroep had en werkte voor de Engelsen (CGVS, p. 18). Geverifieerd of hij nu werkte voor de Engelsen of Amerikanen, verduidelijkt u dat hij voor de Amerikanen werkte (CGVS, p. 18). Wanneer u aangespoord wordt om nog meer over zijn werkzaamheden te vertellen, zegt u dat u niet meer weet, dat u enkel nog weet dat hij met een Henno-auto reed (CGVS, p. 18). Wanneer samengevat wordt wat u tot dan vertelde over het beroep van uw vader, met als doel u nog meer te laten vertellen, voegt u nog toe dat hij aanbracht wat ze nodig hadden (CGVS, p. 18). Gevraagd waar uw vader dan wel diende rijden, kan u geen antwoord bieden, u voegt er wel spontaan toe dat hij soms één keer per maand naar huis kwam, soms één keer per twee maanden of soms één keer per week (CGVS, p. 18). Wanneer vervolgens nogmaals geïnformeerd wordt naar de area waarin hij zich bewoog tijdens zijn werk, geeft u aan dat u dit niet meer weet (CGVS, p. 18). Waar hij de spullen naartoe diende te brengen, kan u het CGVS evenmin vertellen en u voegt eraan toe dat u ook niet weet van waar hij het gerief haalde (CGVS, p. 18). Gevraagd hoe hij zich kon beveiligen tijdens zijn ritten, zegt u dit niet te weten (CGVS, p. 18). Gevraagd of hij ooit, voor zijn dood, gevaarlijke situaties meemaakte tijdens zijn werk, verklaart u dat hij u vertelde dat hij onderweg een gevecht had gehad, en verschillende keren kon gered worden (CGVS, p. 18). Gevraagd om eens te focussen op één incident en daarover te vertellen, zegt u dat hij u enkel zei dat hij verschillende keren moeilijke situaties meemaakte (CGVS, p. 18), waarmee u opnieuw erg vaag antwoordt. Wanneer u nogmaals een kans wordt gegeven om over één specifiek gevaarlijk moment te vertellen, zegt u dat u zoveel niet weet, dat uw vader u dit niet vertelde, waarna u opnieuw herhaalt dat hij verschillende incidenten meemaakte (CGVS, p. 18). Gevraagd naar wat hij u dan nog allemaal vertelde over zijn werk, zegt u dat u niet meer weet over hem (CGVS, p. 18). Op welke manier uw vader dit werk verkreeg, kan u niet zeggen en evenmin slaagt u erin te vertellen wie zijn directe baas was (CGVS, p. 19). Het CGVS vindt het erg opvallend dat u niet in staat bent om iets meer informatie te geven over het werk van uw vader. Dat u allesbehalve zelf informatie kan aanreiken en evenmin in detail kan treden over eender welk aspect van zijn werk, doet ernstige vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van de werkzaamheden van uw vader.

Verder, gevraagd naar wat er gebeurde met zijn Henno toen hij naar huis kwam in verlof, zegt u dat hij de auto meebracht met hem naar zijn huis in Saparay (CGVS, p. 19). U geeft aan dat het een sterk voertuig was, bruinkleurig, terwijl andere Afghanen in uw dorp niet over zo'n auto beschikten (CGVS, p. 19). Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt, is de taliban echter zeer actief in in de rurale regio's van de provincie Nangarhar (zie administratief dossier). Het mag daarom sterk verbazen dat uw vader het aandurfde om telkens met zijn auto naar huis te komen als hij verlof had, terwijl het aan de auto te zien was dat die van de Amerikanen was (CGVS, p. 22). Deze verklaringen zetten uw geloofwaardigheid dan ook verder op de helling.

Meer nog, dat uw vader deze auto ook gebruikte om zijn boodschappen te gaan halen, terwijl u zelf zegt dat er in de bazar van Hesarak veel incidenten plaatsvonden door toedoen van de taliban (CGVS, p. 4), tart alle verbeelding. Immers, dergelijke handelswijze is niet die van een persoon die daadwerkelijk voor de Amerikanen werkte en woonde in een gevoelige regio als de uwe.

Vervolgens verklaart u dat uw vader documenten had over zijn werk, maar dat deze werden vernietigd zijn toen zijn auto vuur vatte (CGVS, p. 8). Volgens uw verklaringen betrof het volgende documenten: een document waarmee hij binnenging, waarmee hij de job had, waarmee hij de wagen kreeg en waarmee hij geld kreeg (CGVS, p. 8). Gevraagd hoe u weet dat die documenten in zijn auto lagen, zegt u dat uw vader deze documenten niet thuis liet liggen omdat de kinderen ze konden verscheuren (CGVS, p. 8). Gevraagd hoe u dan met zekerheid wist dat de documenten in de auto lagen, zegt u dat u de documenten nooit zag toen hij de boodschappen thuis bracht, zodat u wist dat de documenten in de auto lagen (CGVS, p. 9). Het CGVS acht het niet logisch dat u de documenten nooit thuis zag en nooit van dichtbij aanschouwde, maar dat u toch van hun bestaan en functie afwist. Dat u hierover geen duidelijkheid kan scheppen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Overigens is het vreemd dat uw familie de Amerikanen niet op de hoogte bracht van de aanval waarin hij het leven liet (CGVS, p. 21). U verklaart dit vanuit het feit dat daar niemand was om te informeren en er ook geen papier voorhanden was om daar binnen te gaan (CGVS, p. 21). Dat uw familie niet eens de moeite nam om de werkgever van uw vader in te lichten na zijn dood, doet verdere vraagtekens rijzen. Bovendien, wanneer gevraagd wordt naar documenten die bewijzen dat uw vader gestorven is, zegt u dat ze in de auto waren die uitgebrand is (CGVS, p. 21). Wanneer herhaald wordt dat er gevraagd werd naar documenten die bewijzen dat hij gestorven is in deze aanval, zegt u dat dit aangetoond wordt in de documenten die u voorlegt en die de verwondingen aan uw been attesteren (CGVS, p. 21). Dat u geen enkel document kan voorleggen dat de dood van uw vader expliciet bevestigt, terwijl hij volgens uw verklaringen werkte voor de Amerikanen, ondermijnt uw geloofwaardigheid verder.

Uit bovenstaande opmerkingen concludeert het CGVS dat u het niet aannemelijk maakt dat uw vader dit werk effectief uitvoerde. Hieruit volgt dat er aan uw persoonlijke vrees voor vervolging ook geen geloof kan worden gehecht, aangezien deze vrees volgens uw verklaringen louter voortkomt uit de beweerde werkzaamheden van uw vader voor de Amerikanen.

Bovenstaande elementen leiden tot de conclusie dat u uw asielrelaas onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande appreciatie niets wijzigen. Immers, de foto's van uw verwondingen en het attest daarover, tonen enkel en alleen aan dat u inderdaad ooit verwondingen opliep, maar bieden geen ondubbelzinnig bewijs voor het feit dat de verwondingen veroorzaakt werden doordat u met uw vader in de auto zat die beschoten werd door de taliban. De foto's, noch het attest, kunnen uw asielrelaas ondersteunen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul.

Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asiëlzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Immers, u verklaart dat uw oom van moederszijde, M. genaamd, samen met uw moeder in Jalalabad woont onder het custom office (CGVS, p. 11). Toen u gewond werd, verhuisde uw moeder naar M. (CGVS, p. 15-16). Nadat u uit het ziekenhuis ontslagen werd, woonde u daar samen met uw oom van moederszijde, uw moeder, uw twee broers en zus (CGVS, p. 16). Toen u de laatste keer sprak vanuit België met uw oom en moeder, namelijk een week na Eid (CGVS, p. 10), verbleef uw moeder daar nog steeds (CGVS, p. 16). U zegt dan wel dat u uw gsm bent kwijtgeraakt na de Eid en hen daarna niet meer sprak (CGVS, p. 10), toch stelt u duidelijk dat u het nummer van uw oom nog steeds in uw bezit heeft (CGVS, p. 12) en uw voogd stuurde dit nummer ook effectief door na het interview (zie administratief dossier). Het feit dat uw oom zich reeds tijdelijk over u ontfermde, en nu zorgt voor uw familie, onderstreept dat hij van goede wil is dit te doen. Overigens heeft hij ook uw reis gefinancierd (CGVS, p. 22), wat nogmaals benadrukt dat hij voor u zorgt.

Men kan dus concluderen dat u in Jalalabad over de nodige contacten en ondersteuning beschikt om uw bestaan daar verder uit te bouwen.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in Jalalabad bij uw oom te hervestigen, stelde u dat dit niet mogelijk is omdat u problemen had met de taliban en ze in heel Afghanistan aanwezig zijn (CGVS, p. 24). Naast deze problemen haalt u geen redenen aan die een terugkeer zouden verhinderen (CGVS, p. 24). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48/3, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48/4, 48/5, § 3, b) en 62 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Per drager brengt de commissaris-generaal op 6 februari 2019 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018, het rapport “*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*” van december 2017, het rapport “*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update*” van mei 2018 en het rapport “*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van juni 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij door de taliban wordt bedreigd omwille van de werkzaamheden van zijn vader als chauffeur voor de Amerikanen.

In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) zijn verklaringen over de werkzaamheden van zijn vader als chauffeur voor de Amerikanen dermate gebrekkig zijn dat afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van deze werkzaamheden; (ii) het niet aannemelijk is dat zijn vader de Amerikaanse auto waarmee hij reed, tijdens zijn verlof gewoon meenam naar het dorp en gebruikte voor boodschappen te doen, terwijl de taliban net actief blijken te zijn in dit dorp; (iii) zijn verklaringen over de documenten betreffende het werk van zijn vader evenmin aannemelijk zijn; (iv) zijn familie de Amerikanen niet op de hoogte zou hebben gebracht van de aanval waarin zijn vader zou zijn overleden; (v) hij onaannemelijke verklaringen aflegt over de documenten die het overlijden van zijn vader zouden kunnen aantonen; (vi) aangezien geen geloof kan worden gehecht aan de werkzaamheden van zijn vader als chauffeur voor de Amerikanen, evenmin geloof kan worden gehecht aan de uit deze werkzaamheden beweerdelijk voortgekomen problemen met de taliban; en (vii) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) en zijn verwondingen slechts aantonen dat hij verwondingen heeft opgelopen doch op zich niet de omstandigheden waarin deze verwondingen werden opgelopen met zekerheid kunnen aantonen.

Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen.

Verzoeker wijst er immers slechts op dat hij slechts veertien jaar oud was, hetgeen volgens hem een negatief effect had op de juistheid van de antwoorden die hij kan geven. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter dat wel degelijk en afdoende rekening werd gehouden met verzoekers jeugdige leeftijd en hieruit kan niet worden afgeleid dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming. Aan verzoeker werd een voogd toegewezen, die hem van meet af aan heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielpprocedure. Wanneer verzoeker werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, in het bijzijn van een gespecialiseerde medewerker van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, werd hij bijgestaan door zijn voogd en zij kregen daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Daarenboven wordt de Staatssecretaris er in de bestreden beslissing uitdrukkelijk op gewezen dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989 op hem van toepassing is.

Waar verzoeker verder nog wijst op zijn verwondingen en het attest en de foto's hierover (zie map 'Documenten' in het administratief dossier), dient erop gewezen dat deze wel degelijk in rekening werden gebracht bij de motivering in de bestreden beslissing: *“De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande appreciatie niets wijzigen. Immers, de foto's van uw verwondingen en het attest daarover, tonen enkel en alleen aan dat u inderdaad ooit verwondingen opliep, maar bieden geen ondubbelzinnig bewijs voor het feit dat de verwondingen veroorzaakt werden doordat u met uw vader in de auto zat die beschoten werd door de taliban. De foto's, noch het attest, kunnen uw asielrelaas ondersteunen.”* Het louter opnieuw verwijzen naar deze stukken en het volharden in hun bewijswaarde, zonder *in concreto* de hiervoor geciteerde motivering dienaangaande te weerleggen, is allerminst een ernstig verweer.

Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient erop gewezen dat de omkering van de bewijslast die in dit artikel is opgenomen, slechts toepassing vindt in het geval is komen vast te staan dat verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd of reeds is bedreigd met dergelijke vervolging. Uit de uitgebreide en pertinente motivering in de bestreden beslissing, die voor het overige op geen enkele wijze *in concreto* wordt weerlegd in het verzoekschrift, blijkt dat er *in casu* geen sprake is van een vervolging van verzoeker in het verleden, dan wel van een bedreiging met dergelijke vervolging.

Gezien het voorgaande, slaagt verzoeker er niet in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat zijn moeder, broers en zussen zijn verhuisd naar het huis van zijn oom M. in Jalalabad en dat zij de laatste keer dat hij met zijn moeder contact had hier nog steeds woonden (gehoorverslag CGVS, p. 11 en 16). In onderhavig verzoekschrift verschaft verzoeker dienaangaande geen informatie waaruit zou kunnen blijken dat zijn gezinsleden intussen niet langer bij zijn oom in Jalalabad woonachtig zouden zijn. Aldus blijkt uit verzoekers verklaringen dat zijn moeder, broers en zussen intussen een vestigingsalternatief hebben gevonden bij verzoekers oom in de stad Jalalabad.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan de aanvullende nota van de commissaris-generaal (rechtsplegingsdossier, stuk 10) blijkt dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul – Jalalabad. Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter geen enkel verband met de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het rapport "*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*" van juni 2018 en het rapport "*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update*" van mei 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 10). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker om internationale bescherming en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (rechtsplegingsdossier, stuk 10) blijkt dat het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan worden toegeschreven aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) (vooral de taliban en Islamitische Staat (ISKP)) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats.

Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *high profile*-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld ervoor dat ook burgers zonder specifiek profiel worden gedood of verwond. De impact van de beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op hogervermelde vaststellingen en de beschikbare informatie stelt de Raad vast dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat uit de beschikbare informatie (rechtsplegingsdossier, stuk 10) kan worden afgeleid dat de acties van ISKP in de provincie Nangarhar zijn gericht tegen de taliban en ANSF. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de taliban en ISKP. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke en zuidwestelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. *In casu* blijkt evenwel dat verzoeker zich kan vestigen in de stad Jalalabad.

De informatie die verzoeker aanhaalt, is niet van aard om aan te tonen dat de door de commissaris-generaal aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is. Integendeel, verzoekers informatie ligt in dezelfde lijn als deze van de commissaris-generaal. Bovendien is de informatie van de commissaris-generaal (rechtsplegingsdossier, stuk 10) van meer recente datum.

Gelet op het voorgaande en aangezien hoger is komen vast te staan dat verzoekers moeder, broers en zussen intussen een vestigingsalternatief hebben gevonden bij verzoekers oom in de stad Jalalabad, kan niet worden ingezien waarom verzoeker zich ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst niet zou kunnen herenigen met zijn kerngezin bij zijn oom in Jalalabad.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER